

Kniha Joel a laodicejský sbor Církve adventistů sedmého dne – číslo třináct

Jeff Pippenger

2025-12-18

Číslo třináct

V současnosti se zabýváme prorockým symbolem roku 1863. Soustředili jsme svou pozornost na biblický Kádeš jako na symbol vzpoury starověkého Izraele proti „odpočinutí“, jež přivodila jejich smrt v průběhu období, které vyvrcholilo v Kádeši, a tak znázorňuje odmítnutí Jeremjášových „starých stezek“ v roce 1863, kdy bylo odmítnuto „sedm časů“ z dvacáté šesté kapitoly Levitiků.

Při hledání světla spojeného s Kádeší a rokem 1863 jsme určovali deset zkoušek, které dospěly až ke Kádeši. První tři zkoušky jsme určili jako zkoušku many. Tyto tři kroky mohou být znázorněny jako zázraky nebo zkoušky a sobotní odpočinutí jakožto první z deseti zkoušek odpovídá desáté zkoušce, kterou Pavel v listu Židům tak jasně označuje jako „odpočinutí“. Těchto deset zkoušek má odpočinutí alfa i odpočinutí omega.

Nezáleží na tom, jak si student prorocství přeje vyložit „odpočinutí“, které Hebrejci odmítli v Kádeši — neboť prorocky každé „odpočinutí“ (řádek za řádkem) odkazuje na „odpočinutí a občerstvení“, jímž je pozdní déšť. Kádeš je předním symbolem odmítnutí poselství pozdního deště a také zkušenosti pozdního deště, neboť zapečetění, které je v Kádeši vykonáno na sto čtyřiceti čtyřech tisících, je zakotvením v pravdě jak „intelektuálně“, tak i „duchovně“.

„Jakmile je Boží lid zapečetěn na svých čelech — není to nějaká pečeť ani znamení, které by bylo možno vidět, nýbrž zakotvení v pravdě, jak po stránce rozumové, tak duchovní, takže jím nic nemůže otrást — jakmile je Boží lid zapečetěn a připraven na tříbení, přijde ono. Vskutku, již začalo; Boží soudy nyní dopadají na zemi, aby nám daly varování, abychom věděli, co přichází.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 4, 1161.

Usadit se „v pravdě“ „intelektuálně“ představuje přijetí metodologie řádky za řádkou jako jediného a výhradně posvěceného přístupu ke studiu Božího slova. Tento úzce vymezený přístup byl potvrzen jako správný v srpnu 1840, kdy „mnozí byli přesvědčeni o správnosti zásad prorockého výkladu, které přijali Miller a jeho spolupracovníci, a adventnímu hnutí byl dán podivuhodný impuls.“ Tento „podivuhodný impuls“ představuje zjevení moci Ducha Svatého, která v roce 1840 vyslala poselství prvního anděla do celého světa.

Ti, kdo se podíleli na díle představujícím „podivuhodný impuls“, byli uschopněni konat právě toto dílo mocí Ducha svatého. Duch svatý projevil svou moc pouze mezi těmi, kdo přijali posvátnou metodologii. Duch svatý projevil svou moc pouze v těch, kdo přijali posvátnou metodologii.

Ustálit se v pravdě po stránce intelektuální znamená přijmout metodologii „řádek za řádkem“ a toto „přijetí“ metodologie „řádek za řádkem“ je pro laodicejského člověka znázorněno jako otevření dveří srdce pro vstup Posla do Laodiceje v osobě Ducha svatého. Přijetí této posvátné

metodologie přivádí moc Ducha svatého do mysli těch, kteří se v pravdě ustalují po stránce intelektuální. Přijetí této metodologie působí duchovnost, jež je znázorněna jako spojení Božství s lidstvem. Uplatnění biblické metodologie „řádek za řádkem“, je-li spojeno s vírou, je znázorněno jako ustalování se v pravdě po stránce intelektuální, a pravda (poselství), která je touto metodologií vytvářena, nemůže být oddělena od Ježíše, jenž je Slovem. Přijmout poselství Jeho Slova znamená přijmout Ducha svatého do své mysli. Tak tedy ustalování se v pravdě po stránce intelektuální vytváří duchovní zkušenost, která přijímá Boží pečeť schválení.

Kádeš byl závěrečnou zkouškou pro starověký Izrael. Dvě skupiny pijáků vína v knize Jól jsou od sebe odděleny a rozlišeny na základě odmítnutí nebo přijetí poselství pozdního deště, které Jól označuje jako „nové víno“ na rozdíl od zkvašeného vína, jež pije druhá skupina. Jólovo „nové víno“ je Pavlův „odpočinek“ v Židům tři a čtyři. Je to také to, co Izaiášovi „opilci Efraimovi“ odmítají „slyšet“ — „jímž řekl: ‚Toto jest odpočinutí, jímž můžete dát odpočinout unavenému, a toto jest občerstvení‘; avšak nechtěli slyšet. Proto bylo jim slovo Hospodinovo: příkaz za příkazem, příkaz za příkazem, pravidlo za pravidlem, pravidlo za pravidlem, tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět a byli zlomeni, lapeni do osidla a zajati.“

Zjistili jsme, že Áronova vzpoura se zlatým teletem představuje „dvě“ z deseti zkoušek, které vrcholí v Kádeši. Rozdělení této zkoušky na dvě zkoušky je v souladu s obdobím zkoušky pozdního deště, jež je znázorněno „zkouškou obrazu šelmy“, což je zkouška, která určuje úděl Božího lidu. Třináctá kapitola Zjevení označuje „vzpouřu“, neboť číslo „třináct“ představuje vzpouru.

Kapitola začíná papežskou mořskou šelmou, předním symbolem vzpoury na zemi, neboť Daniel ji označuje jako mocnost, která pronáší velika slova proti Nejvyššímu. Po této vzpouře následuje vzpoura zemské šelmy, Spojených států, které pak nutí celý svět, aby následoval jejich příklad vzpoury. Vzor pro třetí vzpouru v kapitole se nachází v první ze tří vzpour, znázorněné jako mořská šelma, symbol Vatikánu. Ve verši jedenáctém Spojené státy mluví jako drak a tím vytvářejí obraz šelmě — obraz Vatikánu. Od dvanáctého verše dále Spojené státy nutí svět, aby učinil totéž. Áronova vzpoura je dvojí a představuje vzpouru Spojených států a poté vzpouru celého světa, když je vynucen světový obraz Vatikánu.

Áronova vzpoura označuje obě období, znázorněná nejprve modlářstvím, když Mojžíš nebyl přítomen, a poté modlářstvím, když Mojžíš přítomen byl. Mojžíš přijímal Zákon, a proto představuje Boží zákon jako bod rozdělení ve vzpouře. Zkouška znázorněná Áronovým zlatým obrazem telecí šelmy je zkouškou roku 1863.

Je to zkouška nedělního zákona, představující dělicí čáru mezi životem a smrtí. Je to dělicí čára mezi Zaslíbenou zemí a smrtí na poušti, dělicí čára mezi znamením šelmy a pečeti Boží, dělicí čára mezi údělem Šebny, Laodicejského, a Eljakíma, Filadelfského. První tři zkoušky, znázorněné manou, symbolizují spor o sobotu či neděli, stejně jako desátá zkouška. Dělicí čára v Áronově vzpouře se zlatým teletem, představující jak pátou, tak šestou zkoušku — a tou je nedělní zákon.

Čtvrtou zkouškou je voda v Masse, což znamená „zkoušení“, a v Meribě, což znamená „prapor Hospodinův“, a nachází se v Exodu 17,1–7, kde je přímo označena jako „pokoušení Hospodina“.

A celé shromáždění synů Izraele táhlo z pouště Sín po svých stanovištích podle Hospodinova příkazu a utábořilo se v Refidímu; ale nebyla tam voda k pití pro lid. I přel se lid s Mojžíšem a řekl: Dejte nám vodu, abychom pili. Mojžíš jim odpověděl: Proč se přete se mnou? Proč pokoušíte Hospodina? Lid tam žíznil po vodě, a lid reptal proti Mojžíšovi a říkal: Proč jsi nás vyvedl z Egypta? Abys nás i naše děti i náš dobytek usmrtil žízní?

I Mojžíš volal k Hospodinu a řekl: Co mám učinit s tímto lidem? Ještě trochu a ukamenuji mě.

I Hospodin řekl Mojžíšovi: Jdi před lidem a vezmi s sebou některé ze starších Izraele; a svou hůl, jíž jsi udeřil do řeky, vezmi do své ruky a jdi. Hle, budu tam před tebou stát na skále na Chorebu; i udeříš na skálu a vyjde z ní voda, aby lid mohl pít. A Mojžíš tak učinil před očima starších Izraele.

I dal tomu místu jméno Massah a Meriba pro svár synů Izraele a proto, že pokoušeli Hospodina slovy: Je Hospodin mezi námi, či nikoli? Exodus 17,1–7.

Zkouška představovaná „Massou“ a korouhev představovaná „Meribou“ jsou prorockou alfou, která se setkává se svou prorockou omegou, když Mojžíš podruhé udeří do téže Skály. To znamená, že čtvrté z deseti popouzení je zastoupeno v Kádeši, neboť druhý Kádeš je místem, kde Mojžíš v odboji udeří do Skály. Tím se ukazuje, že Kádeš jako symbol zahrnuje zkoušku vody, která vytváří korouhev.

Zkouška vody, která vytváří korouhev, je zkouškou poselství pozdního deště. Rok 1863 měl být místem, kde měla být korouhev vztyčena, avšak běda; rok 1863 byl pouze prvním Kádešem a druhý Kádeš nastává při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Massa a Meriba představují závěrečnou zkoušku pro sto čtyřicet čtyři tisíc těsně předtím, než budou při nedělním zákonu vztyčeni jako korouhev. Nebyla to autorita Říma ani autorita Židů, která zařídila Kristovu smrt. Tato autorita byla schválena v radě nebeských bytostí věky před křížem. Mojžíš použil svou hůl, hůl pomazanou samotným Bohem, aby udeřil do Skály — avšak jen jednou. Tato Skála je podle inspirace představována poselstvími z let 1840 až 1844, která jsou starými základními pravdami představujícími stezku spravedlivých. Ve zkoušce znázorněné Massou je voda, která zachraňuje, vodou, jež vychází ze Skály starých stezek. Tato voda zkouší a vytváří dvě třídy; jednu pro znamení šelmy a druhou pro pečeť Boží, jak je to znázorněno pečetí Boží na těch, kteří jsou vztyčeni jako korouhev, jak je to znázorněno Meribou.

Chrám byl dokončen před třetím dekretem Artaxerxovým, čímž se potvrzuje, že milleritský chrám, který Kristus vztyčoval po 46 let od roku 1798 až do roku 1844, byl dokončen před třetím andělem, znázorněným příchodem třetího dekretu. Sto čtyřicet čtyři tisíc je zapečetěno těsně před nedělním zákonem, kdy jsou pak pozdviženi jako praporová oběť prvotin Letnic, jako za dnů dávných. Massa a Meriba označují zkoušku vody, znázorněnou poselstvím Půlnočního volání v dějinách prvního a třetího anděla.

Dílo spojení božství s lidstvem je také znázorněno jako spojení dvou chrámů. Je rovněž znázorněno jako manželství, v němž jsou muž a žena, nebo ženský chrám a mužský chrám, spojení a stávají se jedním tělem. Kristus vztyčil milleritský chrám za tím účelem, aby je uvedl do svého nebeského chrámu, kde by našli „odpočinutí“, znázorněné v dějinách roku 1844 sobotou sedmého dne.

Když se toto porozumění Masse a Meribě jako čtvrté zkoušce uplatní mezi úvodní zkouškou, která rovněž představuje tři zkoušky, a po níž pak následuje nedělní zákon páté a šesté zkoušky, můžete tehdy vidět, avšak jen jste-li ochotni vidět, že trojí zkouška manny je první zkouškou, po níž následuje zkouška, která předchází třetí dvojí zkoušce Áronova zlatého telete. Massa a Meriba jsou představeny společně, neboť pouze v poselství druhého anděla se nachází prorocké „zdvojení“. První tři zkoušky manny jsou poselstvím prvního anděla. Zkouška Massy a Meriby je poselstvím druhého anděla a Áronova vzpoura je poselstvím třetího anděla.

Pátou zkouškou je zkouška Áronova zlatého telete, která začíná projevem modlářství, když se vzbouřenci domnívali, že jejich nahá vzpoura je před Bohem skryta.

Když pak lid viděl, že Mojžíš dlouho nesestupuje z hory, shromáždil se lid kolem Árona a řekl mu: Vstaň, udělej nám bohy, kteří půjdou před námi; neboť o tomto Mojžíšovi, o muži, který nás vyvedl z egyptské země, nevíme, co se s ním stalo. I řekl jim Áron: Strhněte zlaté náušnice, které mají v uších vaše ženy, vaši synové i vaše dcery, a přineste mi je. A všechen lid strhl zlaté náušnice, které měli v uších, a přinesli je Áronovi. On je od nich převzal, opracoval je rydlem a zhotovil z toho lité tele. I řekli: Toto jsou tvoji bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země. Když to Áron uviděl, vystavěl před ním oltář; potom Áron vyhlásil a řekl: Zítra bude slavnost Hospodinova.

I nazítří vstali časně, obětovali zápalné oběti a přinesli pokojné oběti; lid se pak posadil, aby jedl a pil, a vstali, aby se bavili. Exodus 32,1–6.

Šestá zkouška je druhou částí vzpoury se zlatým teletem, když se Mojžíš vrací po přijetí Desatera. Mojžíš se ptá: „Kdo je na straně Hospodinově?“ Většina zůstala pasivní nebo se přidala k modloslužebníkům a v přítomnosti prostředníka otevřeně projevila tutéž vzpouru.

Pátá a šestá zkouška zřetelně předobrazují nedělní zákon a jsou s ním v souladu. Eliáš na hoře Karmel klade obdobnou otázku, jakou kladl Mojžíš. Výzva „Vyvolte si dnes, komu budete sloužit“ poukazuje na zkoušku nedělního zákona. Symbolika zkoušky obrazu šelmy ukazuje na nedělní zákon. Rozdělení Lévioců v příběhu o Áronovi a rozdělení dvanácti kmenů v příběhu o dvou zlatých telatech Jeroboámových označují rozdělení moudrých a pošetilých při nedělním zákoně. Laodikejští jsou pošetilé panny, jak o tom svědčí sestra Whiteová, a proto rozdělení panen při nedělním zákoně je rozdělením laodikejských a filadelfských. Pátá a šestá zkouška, které tvoří jednu dvojí zkoušku, jsou v souladu s nedělním zákonem, což znamená, že jsou v souladu s rokem 1863 a s Kádeš.

Tricátá druhá a třicátá třetí kapitola knihy Exodus se naplňují v tentýž den, v odstupu pouhých několika hodin, a tento den je předobrazem roku 1863 a Kadeše. Ve třicáté třetí kapitole Mojžíš žádá, aby spatřil Boží slávu. Proto vidíme Mojžíše v pátém a šestém popuzení proměňovaného ve sto čtyřicet čtyři tisíc. Tentýž Mojžíš je také v Kadeši, kde podruhé udeří do Skály, a tak představuje třídu těch, kteří jsou Skálou rozdrceni, protože na ni odmítli padnout. Tato Skála je poselstvím, a v Kadeši jsou proto dva symboly Mojžíše: jeden zjevující Boží slávu a druhý odmítající Skálu.

„Ti, kdo stojí jako Boží strážní na hradbách Sióna, ať jsou muži, kteří dokáží spatřit nebezpečí dříve než lid — muži, kteří dovedou rozlišovat mezi pravdou a bludem, spravedlností a nepravostí.

„Bylo dáno varování: Nesmí být dovoleno, aby proniklo cokoli, co by narušilo základ víry, na němž stavíme od té doby, co přišlo poselství v letech 1842, 1843 a 1844. Byla jsem v tomto poselství a od té doby stojím před světem věrna světlu, které nám Bůh dal. Nemáme v úmyslu sejmut své nohy z plošiny, na niž byly postaveny, když jsme den za dnem hledali Pána v opravdové modlitbě a usilovali o světlo. Myslíte si, že bych se mohla vzdát světla, které mi Bůh dal? Má být jako Skála věků. Vedlo mne od té doby, co mi bylo dáno.“ Review and Herald, 14. dubna 1903.

Jeden ze symbolů „Mojžíše v Kádeši“ udeří do Skály holí, symbolem autority. Poprvé to byla Boží autorita a podruhé to byla autorita člověka. Třída zastoupená Mojžíšem při druhém Kádeši je představena jako opilci Efrajimovi, kteří používají svou teologickou autoritu (hůl) k útoku na poselství pozdního deště, jímž je poselství starých stezek z let 1840 až 1844.

„Všechna poselství daná v letech 1840–1844 mají být nyní učiněna působivými, neboť mnozí lidé ztratili orientaci. Tato poselství mají jít ke všem církvím.“

„Kristus řekl: ‚Blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, i vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, a nespatřili, a slyšet to, co slyšíte vy, a neslyšeli‘ [Matouš 13,16.17]. Blahoslavené jsou oči, které viděly věci, jež byly spatřeny v letech 1843 a 1844.“

„Poselství bylo dáno. A s opakováním tohoto poselství by nemělo být žádného otálení, neboť znamení doby se naplňují; závěrečné dílo musí být vykonáno. Velké dílo bude vykonáno v krátkém čase. Brzy bude z Božího ustanovení dáno poselství, které zesílí v mocné volání. Tehdy Daniel povstane ve svém údělu, aby vydal své svědectví.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.

První zkouška many jsou tři zkoušky. Poslední z deseti zkoušek je zkouška třetího anděla. První i poslední obě představují „odpočinutí“ jako symbol zkoušky. První zkouška jsou tři zkoušky, představující prvního anděla, po němž následuje druhý anděl; avšak čtvrtá zkouška, v níž jsou zapečetění a vyvýšení jako korouhev, je představena Massou a Meribou. Třetí anděl, představovaný pátou a šestou zkouškou, je třetí zkouškou, která následovala po druhé zkoušce, Masse a Meribě, a po první zkoušce many.

Popouzení v Taběře, jak je předloženo v Numeri 11,1–3, představuje sedmou zkoušku. Verše uvádějící ohnivou zkoušku víry, představovanou „Tabérou“, což znamená „místo hoření“, jsou předcházeny verši, které popisují putování Božího lidu pouští. Netrpělivost projevená v desáté kapitole je postavena do protikladu se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, kteří následují Beránka, kamkoli jde. To jsou ti, kteří mají trpělivost svatých; avšak starověký Izrael v desáté kapitole projevoval netrpělivost, která je v jedenácté kapitole přivádí k jejich ohnivému soužení.

I vydali se od hory Hospodinovy na tři dny cesty; a archa smlouvy Hospodinovy šla před nimi po ty tři dny cesty, aby jim vyhledala místo odpočinutí. A oblak Hospodinův byl nad nimi ve

dne, když vytáhli z tábora. A stalo se, když archa vyrazela, že Mojžíš řekl: Povstaň, Hospodine, ať jsou rozptýleni tvoji nepřatelé, a ať prchají před tebou ti, kdo tě nenávidí. A když se zastavila, řekl: Navrať se, Hospodine, k mnohým tisícům Izraele. Numeri 10,33–36.

Následující verš uvádí vzpuru v Taběře.

Když si lid stěžoval, bylo to Hospodinu nelibé; a Hospodin to uslyšel; i vzplanul jeho hněv; a Hospodinův oheň mezi nimi hořel a pohltit ty, kteří byli na okraji tábora. I volal lid k Mojžíšovi; a když se Mojžíš modlil k Hospodinu, oheň uhasl. A nazval jméno toho místa Tabera, protože mezi nimi hořel Hospodinův oheň. Numeri 11,1–3.

Popuzení, které následovalo po zjevení ohně, byla touha po masitém pokrmu a představuje osmou zkoušku. Ta je zaznamenána v Numeri 11:4–34. Reptání v Taběře představuje porušenou vyšší přirozenost, nedostatek trpělivosti, a vzpoura žádosti po egyptských hrncích masa představuje nižší přirozenost. Oheň představuje očištění ohněm Posla smlouvy v třetí kapitole Malachiáše, neboť prorocky Taběra znamená místo hoření a místo hoření v Božím prorockém Slově se nachází v Malachiáši 3, kde oheň vytváří netrpělivou třídu určenou k očištění a trpělivou třídu, která je očišťována jako oběť pozdvihovaná vzhůru.

Ti, kdo jsou zastoupeni Mojžíšem ve dvojí zkoušce vyšší a nižší přirozenosti Tabery, jsou sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří se upevnili v pravdě jak po stránce intelektuální, tak i duchovní. Intelekt rozpoznává vyšší přirozenost a duchovně představuje spojení božství s lidstvím. Božství může být spojeno s lidstvím pouze tehdy, když je nižší přirozenost ukřižována a mrtva. Být upevněn v pravdě intelektuálně i duchovně představuje zkušenost zapečetění. Ohně Tabery představují konečné oddělení pšenice od koukolu v díle Krista, který pozvedá chrám sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Devátou zkouškou je vzpoura Mirjam a Árona, zaznamenaná ve 4. Mojžíšově 12. Toto popuzení se nijak nepodobalo o nic méně popuzení Kórácha, Dátana a Abírama ani Minneapolis roku 1888. Nešlo pouze o odmítnutí Božího poselství, nýbrž o odmítnutí Boží volby vedení.

Odsouzení vůdců, kteří odmítají nejen poselství, ale i posla, předchází desáté zkoušce. Vedení se těsně před nedělním zákonem, jenž je desátou zkouškou, projeví jako odpadlé. Nedělní zákon odpovídá kříži a na cestě ke kříži, jímž je nedělní zákon, si vedení zvolilo Barabáše, falešného Krista, neboť „bar“ znamená „syn“ a „abba“ znamená „otec“. Při přibližování se ke kříži (nedělnímu zákonu) či ke Kádeši vedení projevuje plně rozvinuté odpadnutí, když si volí padělaného Krista a zároveň přímo vyjadřuje občanským autoritám, že nemá jiného krále než Caesara.

Sedmá, osmá a devátá zkouška určují proces zapečetění, avšak ilustrací jsou pošetilé panny. Desátou z těchto zkoušek byla první vzpoura v Kádeši, předobraz roku 1863. Od roku 1846 byli Hebrejové přivedeni k Sinaji, aby přijali Zákon. Dvě desky Desatera jsou symbolem Božího smluvního vztahu ke starověkému doslovnému Izraeli a dvě desky Habakukovy jsou symbolem smluvního vztahu moderního duchovního Izraele. Druhá deska byla předložena v roce 1850 a právě tak, jako se starověký Izrael zavázal zachovávat Zákon, byla do roku 1856 přivedena závěrečná zkouška, jak je předobrazně vyjádřeno zvědy navštěvujícími Zaslíbenou zemi.

Většinové stanovisko, k němuž bylo dospěno během sedmi let od roku 1856 do roku 1863, bylo, že laodicejská poušť je místem, kde si přáli zemřít.

Období let 1844 až 1863 je předobrazeno obdobím, které začíná křtem v Rudém moři a končí dalším křtem v řece Jordán, na tomtéž místě, kde se Ježíš stal Kristem, když byl později pokřtěn Janem. Křest v Rudém moři označil smluvní vztah se starověkým Izraelem. Tento vztah započal sňatkem, který současně zahájil desetistupňový proces zkoušky. Poté byli přivedeni k Sinaji a zaslíbili, že budou zachovávat Jeho zákon, ale neučinili tak, a pak selhali v desáté a poslední zkoušce při prvním vzbouření v Kádeši. Po čtyřiceti letech a po druhém a větším vzbouření v Kádeši vstoupili do zaslíbené země tím, že byli pokřtěni v řece Jordán.

Všechna mezní znamení křtu jsou spojena se smlouvou. Dějiny omegy a druhého Kádeše jsou v souladu s dějinami prvního, alfa Kádeše. Mojžíšova vzpoura v omedze byla mnohem větší než vzpoura celého národa v alfa vzpouře Kádeše. Omega je vždy větší. Obě vzpoury společně představují vzpouru Izajášových učených i neučených, kteří odmítají vstoupit do odpočinku poselství pozdního deště.

Tři křty (Rudé moře, řeka Jordán a řeka Jordán), první Mojžíšův a poslední Kristův; Mojžíš je tedy alfa a Kristus omega. Písmeno mezi prvním a dvacátým druhým písmenem hebrejské abecedy, třinácté písmeno, které, je-li připojeno a následuje po prvním písmenu, jež je pak připojeno k poslednímu, dvacátému druhému písmenu, vytváří hebrejské slovo „pravda“. Prostředním křtem byla řeka Jordán a Kádeš. Po prvním křtu v Rudém moři následoval křest v Jordánu. Avšak první křest v Jordánu byl odložen o čtyřicet let až do druhé návštěvy Kádeše a skutečného křtu v Jordánu. Třetí křest, představující čas navštívení pro Židy, nastal, když Kristus započal své dílo potvrzení smlouvy na jeden týden k naplnění Daniela deváté kapitoly, verše dvacátého sedmého, a byla to hodina soudu pro starověký Izrael.

První křest u Rudého moře je poselstvím prvního anděla a dvě návštěvy Kádeše představují „zdvojení“, neboť při první návštěvě Kádeše a řeky Jordánu je znázorněna vzpoura lidu Boží smlouvy a při druhém Kádeši se projevuje vzpoura vedení. Kádeš a dvě návštěvy představují zdvojení poselství druhého anděla, v němž se zjevují dvě třídy, a obě třídy jsou zastoupeny jak lidem, tak i vedením. Kristův křest je poselstvím třetího anděla, kdy jsou pšenice a koukol odděleni, tak jako byl starověký Izrael oddělen od křesťanské nevěsty, s níž Kristus uzavřel manželství v hodině soudu nad starověkým Izraelem.

Období let 1844 až 1863 odpovídá úseku od Rudého moře po první vzpouru v Kádeši. Rok 1844 je přechodem přes Rudé moře, rok 1846 je mana, symbol zkoušky soboty, kterou manželé Whiteovi v roce 1846, když uzavřeli manželství, obstáli. V roce 1849 Hospodin podruhé vztáhl svou ruku, aby shromáždil svůj lid. Shromáždil jej během poselství prvního anděla, když do dějin vstoupila první z tabulí Habakukových, a druhá tabule byla určena ke stejnému účelu.

Tabule omega z roku 1850 měla shromažďovat a zkoušet, neboť právě to činila tabule alfa z roku 1843. První anděl měl tabuli a třetí anděl měl rovněž tabuli, neboť první je alfa a třetí je omega. „Dvě tabule“ jsou mezníky prvního a třetího anděla — nikoli druhého. Prorocké období „tabulí“ začíná tabulí s omylem a končí tabulí bez omylu. Dějiny mezi oběma tabulemi jsou dějinami

druhého anděla, kdy byla mapa odložena stranou až do roku 1850.

Poté, co rok 1843 skončil 19. dubna 1844, byla tabule z roku 1843 odložena, neboť tehdy mylně předpovídala rok 1843. Od 19. dubna 1844 až do roku 1850 není žádná Habakukova tabule. V dějinách druhého anděla nebyla žádná tabule — a Babylón padl. Alfa je tabule, omega je tabule a prostředkem je pád Babylóna; symbol vzpoury, jenž je spojen s obdobím, kdy nebyla žádná tabule. Historické období Habakukových tabulí nese pečeť pravdy.

Rok 1850 byl předobrazem Sinajem a vydáním Zákona. Tato událost byla připomínána Letnicemi, kdy byly pozvedány dva snopové chleby. Proces pozvedání těchto snopových chlebů je znázorněn tiskem a propagací tabule v květnu roku 1842 a dějinami roku 1849, kdy byl připraven druhý graf, a roku 1850, kdy byl k dispozici. Toto období je na Kristově linii znázorněno jako padesát dní od Jeho vzkříšení až do Letnic, období rozdělené na čtyřicet dní, po nichž následuje deset.

V roce 1849 Kristus podruhé vztahoval svou ruku a v roce 1850 byla k dispozici druhá tabule Abakukova a zkušební proces vedoucí ke Kádeši pokračoval vpřed. Roku 1856 přišla poslední z deseti zkoušek starověkého Izraele, když bylo v časopise tohoto hnutí zveřejněno nové světlo o Millerově základním prorockém zjevení. Po dva tisíce pět set dvacet prorockých dnů, od roku 1856 až do roku 1863, vstupovali vyzvědači, aby prozkoumali zemi. Roku 1863 si zvolili nového vůdce, aby je odvedl zpět do Egypta.

V příštím článku budeme pokračovat v těchto pravdách.

„Ve vidění, které mi bylo dáno v Bordoville ve Vermontu dne 10. prosince 1871, mi bylo ukázáno, že postavení mého manžela bylo velmi obtížné. Doléhal na něj tlak péče a práce. Jeho bratři ve službě tyto břemena nést nemuseli a jeho práci nedocenili. Neustálý tlak, který na něm spočíval, jej vyčerpával duševně i tělesně. Bylo mi ukázáno, že jeho vztah k Božímu lidu byl v některých ohledech podobný vztahu Mojžíše k Izraeli. Proti Mojžíšovi byli reptající, když nastaly nepříznivé okolnosti, a proti němu byli také reptající.“ Testimonies, svazek 3, 85.